

Jenei Gyula

Az esztéta

a búcsúvacsorán steaket eszünk egy jobb vendéglőben. szoba kerül az út, s bevallom, utálok repülni. pontosabban: félek. harry nevet. vadászpilóta volt, hat évet szolgált a seregben valamikor a vietnámi háború vége felé. imádta uralni a gépet, ahogy kézmozdulatainak engedelmeskedett a vasmadár. kérdezem, dobott-e le bombát, ölt-e embert. azt mondja, fanatikusak voltak, az ötvennyolc fős osztályból mindenki kelet-ázsiba kíváncszott, ott akarták megvédeni amerikát. de már a végét járta a háború, csak hármat vetettek be közülük: a legjobbakat. a háromból egy fiú meghalt, a másikat nyomorékan vitték haza. harry repülőoktató lett. akkor jött rá, hogy szeret tanítani. az egyetemen irodalmat hallgatott. íróiskolába is jelentkezett, de mestere, egy ismert novellista, minden tanítványát eltanácsolta a szépírástól. harry ma már ezen is nevet. tudós lett, irodalomtudós, aki nem az életről ír, hanem olyan szövegekről, amiket mások írnak az életről. de a repülésről mostanában is álmodik még néha, ahogy a vadászgépet uralja apró, pontos mozdulatokkal, ahogy felemelkedik a felhőkbe. a felhőknél is magasabbra. ahogyan száll egy idegen ország fölött, és védi a hazáját. egyébként biztos vagyok benne, mondja harry, s megint nevet, ha akkor kiküldenek a frontra, meghaltam volna.

Jenei Gyula
(1962, Abádszalók) költő,
szerkesztő, gimnáziumi
tanár, Szolnokon él